üdis ta röemoga Reinowadderi kaela langedes: „Reinowadder, miño kallis silmaterra! kuddas teie käśśi ni önnelikult käimud, et elloga waenlaste käest peasite?“ Reinowadder kostis: „Jubba ollin ukka möistetud, wangis kinni köidetud, wõllaseddeli peal! agga kuñingas allastas miño peale ja peastis mind śuresť äddoſt. Mind śadeti pealegi ano ning illoga linnaſt wälja, Meśśikäp ja Kriimśilm eñandaga jäiwad miño eest käemehheks. Jäñesse Argpüks kinkis kuñingas mulle armoandmise tunnistähheks ja andis lubba teñaga tehha, mis ma tahhan, śeſt kuñingas ütles: Argpüks on kõige eñam teie peale wallet töśtnud. Sedda peab ta mulle kohhe wastama, ma tahhan teñale wõlga kätte taśśuda.“ Jänes kulis ehmatades śedda juttu, seisis kui küpśetatud ja püdis pöggenemise läbbi eñaſt peasta. Reinowadder pörkas ukśe peale wasto, asmas jäñesse kõrriſt küünpõrkas ukśe peale wasto, asmas jäñesse kõrriſt küünpõrkas kinni ja akkas tedda kägistama; Argpüks kiśśendas ellokombel: Kohhekel, tulge appi! tulge appi! wagga mees — — Pikkemalt ei śanud ta räkida, rebbane olli teña kõrri ärrapurretand ja tośśo wälja wõtnud. Siis kutśus ta naiśe ja lapśed śawälja wõtnud. Siis kutśus ta naiśe ja lapśed śagile, ütteldes: „Tulge jäñele lihha jõma, mis wägga maitśew on; eśśimeśt korda śaab teñaſt tühjaſt meile kaśśo.“ Reñad nülgiśid jäñesse ja pañid nahka. Ermelina ütles mittokord śües: Täño kuñingale ja kuñingaśale kalli roa eest! „Täitke agga priskeśt kõhto,“ ütles Reinowadder: „śeſt korraſt on meile küllalti, kül murretśen omśeks jälle wärskit toito.

Aega möda lodan kõigele waenlastele śeśuggust palka anda, kui jäñes täña śai. Ermelina ütles: Tahtśin ammogi küśśida, kuddas ni ölpśaſt nende käest peasite? Reinowadder kostis: „Jut wõttaks meil wägga paljo aega, akkaśin kõik pettuſt üllestunnistama, mis läbbi kuñinga käest peaśin. Ei meie śõbrus kuñingaga kaua śa keśtma; kui teña töt kuleb, śiis lähheb tulline wihha teñal miño wasto põllema. Saaks teña teiśtkorda mind oña wolli alla, ei śiis jõuaks eñam õbbe egga kuld mind peaśtma. Armo ei olle mul lota, śedda ma tean; teña laśśeb mind üllespua; — meie peame śiit ärrapõggenema. Läkki ülle merre Some male, ehk Rootśi! śeal ei tunne meid keddagi; meie ellame taśśaillokeste śealatśe Ma arritud kombe järrel. Taewas śago meid aitama! Somes on maggusat toitu küllalti: kañu, aũi, parta, jäñeśid ja muid puddu-ellajaid karja kaupa. Seal on keñad kõrged mäed, śured järwed ja śuwwel illuśad ilmad. Some merri ning järwed on kallo täis, kuhho śabba śiśśe pistad, tulleb neid tośśina kaupa külgi. Jah, armas naiśokene! kui rahholiśt ello iggatśeme, peame Some male põggenema. — Pange, armokene, tähhele, mis teile ütlen: Sel korral peaśin walle läbbi kuñinga küśiśt; lubbaśin teñale kuñinga Kallewi-poea warranduśe pärranduśeks: juhhataśin kohta, kus rahha-auk peab śeisma. Läh-wad neñad juhhatud kohta otśima, kuśt middagi ei leia, ja śaab kuñingas märko, et tedda petśin, śiis śüttib teña tulline wihha põllema. Sedda wallet